

1981/82:83

Torsdagen den 18 februari

Kl. 14.00

1 § Justerades protokollet för den 10 innevarande månad.

2 § Svar på fråga 1981/82:227 om tillgången på professurer i vissa främmande språk

Anf. 1 Utbildningsministern JAN-ERIK WIKSTRÖM:

Herr talman! Gunnar Björck i Värmdö har frågat om jag är beredd att kommentera bristen på professurer i bl. a. afrikanska språk med hänsyn tagen till föreställningen att vår ekonomiska framtid är knuten till inhämtande av kunskaper från de nya industriländerna och erövrande av nya marknadsandelar för svensk industri på främmande marknader.

Jag vill först erinra om att handelns och industrins behov av kunskaper för att bättre komma ut på nya marknader inte i första hand tillgodoses genom att man inrättar forskartjänster, t. ex. professurer som här har nämnts. Vad man behöver är ofta rent elementära kunskaper som inte begränsar sig till språket. Det kan gälla kunskaper om seder och föreställningar eller politiska, religiösa och sociala förhållanden som råder i ett land. Vad som krävs är därför insatser i första hand på grundutbildningens område. De tjänster som därvid kommer i fråga är bl. a. tjänster som universitetslektor och utländsk lektor. Åtskilliga sådana tjänster har inrättats, som också frågeställaren konstaterar.

De ämnen det här kan gälla är i många fall små i fråga om studerandeantal, även om de kan representera stora kulturområden. Universitets- och högskoleämbetet har regeringens uppdrag att se över bl. a. högskoleenheternas utbud i nämnda avseenden i syfte att de knappa resurserna skall kunna utnyttjas bättre.

Jag vill särskilt betona betydelsen av lokala initiativ från i första hand högskolemyndigheterna men också från andra myndigheter samt företag och organisationer när det gäller att utveckla och förnya utbildningen i högskolan. Exempel på sådana initiativ kunde nämnas.

Även om frågan således är ett problem för i första hand grundutbildningen, krävs givetvis också forskning på dessa områden och en vetenskaplig

Torsdagen den
18 februari 1982

*Om tillgången på
professurer i vissa
främmande språk*

grund för utbildningen. När det gäller forskning om afrikanska förhållanden vill jag som exempel på forskningsinsatser nämna att humanistisk-samhällsvetenskapliga forskningsrådet beslutat satsa relativt stora belopp på ett tvärvetenskapligt projekt inom afrikanistiken. Jag återkommer i den proposition om forskning m. m. som regeringen inom kort lägger fram till frågor om tvär- och mångvetenskaplig verksamhet inom de områden som frågeställaren har berört.

Anf. 2 GUNNAR BIÖRCK i Värmdö (m):

Herr talman! Först vill jag tacka utbildningsministern för hans utförliga svar.

Min utgångspunkt för denna fråga har varit att internationalisering är nödvändig. Som nation har vi mindre träning i internationellt umgänge och utomnationellt tänkande än vissa mindre perifert belägna grannar. Tyvärr är språkundervisningen i skolan nu sämre än tidigare. På min tid hade man två språk i realskolan och tre i gymnasiet även på reallinjen. Nu behärskar studenterna högst ett språk hyggligt och därtill hjälpligt ytterligare ett. Varje form av internationalisering kräver förmåga till kommunikation, och därför är språkkunskaper så viktiga.

Utbildning i allmänhet bör också ses i ett globalt perspektiv. Det är en central uppgift för högskolan att förnya och förändra utbildningen så, att de interationella inslagen förstärks och utbildningen därigenom bättre kan svara mot näringslivets och särskilt exportindustrins behov. Det är synpunkter som kommit till uttryck och som jag gärna vill ansluta mig till.

Vad utbildningsministern här säger om forskartjänster är naturligtvis rätt i formell mening. För min del anser jag att alla professorer skall svara för både grundutbildning och forskning. Det viktigaste inom universiteten är egentligen inte professorerna utan institutionerna. Men institutionerna är för det mesta knutna till professorer.

Jag vill kanske en aning omfördela tyngdpunkten i min fråga. Jag har i och för sig ömmat för de afrikanska språken, men jag har framför allt fäst mig vid den ganska svaga besättningen i fråga om japanska och kinesiska. Det är naturligtvis så, som utbildningsministern säger, att det f. n. är små ämnen i fråga om studerandeantal. Men när det gäller relationen mellan studerandeantalet och de egentliga behoven å ena sidan och institutionernas utformning och tillgänglighet å andra sidan, så är det klart att det rör sig om en växelverkan. Jag tror därför, att om man finge flera institutioner i landet och med rejäla resurser skulle inte minst industrin och exportindustrin ha glädje av att använda dem.

Överläggningen var härmed avslutad.

3 § Svar på fråga 1981/82:228 om inrättande av kliniska professorer

Nr 83

Torsdagen den
18 februari 1982

*Om inrättande
av kliniska profes-
surer*

Anf. 3 Utbildningsministern JAN-ERIK WIKSTRÖM:

Herr talman! Gunnar Biörck i Värmdö har frågat mig dels om regeringen senare i vår avser att återkomma till riksdagen med förslag till kliniska professorer,

dels om inrättandet av kliniska professorer skall göras beroende av landstingens överprövning.

och dels om det i så fall inte har varit till skada att staten avhänt sig ansvaret för sina egna undervisningssjukhus.

En inbördes samverkan mellan klinisk, medicinsk utbildning och forskning och sjukvården är nödvändig. Staten som utbildningshuvudman samverkar därför med vissa sjukvårdshuvudmän på olika sätt och betalar ersättning för de resurser inom vården som därvid tas i anspråk. Jag kommer att närmare utveckla min uppfattning om hur formerna för samverkan mellan högskolan och sjukvårdshuvudmännen bör se ut i framtiden i den proposition om forskning som regeringen inom kort avlämnar till riksdagen.

Inrättande av en tjänst som professor i kliniskt ämne förutsätter att tjänsten kan förenas med en tjänst som överläkare vid en klinik inom motsvarande område. Överläkartjänsten inrättas av sjukvårdshuvudman. Nya professorer i kliniska ämnen medför ökade anspråk från sjukvårdshuvudmännen på ersättning från staten. De avtal mellan staten och sjukvårdshuvudmännen som reglerar dessa ersättningar har förlängts till utgången av innevarande år. Förhandlingar om ett nytt avtal pågår. I avvaktan på ett nytt avtal har jag inte ansett det lämpligt att föra fram förslag som i dagens läge skulle kunna innebära ökade kostnader för staten. När ett nytt avtal har slutits får de samlade kostnadskonsekvenserna vid inrättande av tjänster som professor i kliniskt ämne bedömas utifrån då gällande förutsättningar. Sådana frågor får då i sedvanlig ordning tas upp i det årliga budgetarbetet. Vad jag nu har sagt innebär att jag inte avser att föreslå regeringen att under innevarande riksmöte föra fram förslag om nya professorer i kliniska ämnen. Det förhållandet att staten vill kunna bedöma de totala kostnaderna för att inrätta tjänster som professor i kliniskt ämne innebär naturligtvis inte att staten avhänt sig rätten att inrätta sådana tjänster.

Beslut om överföring av statliga undervisningssjukhus till kommunala huvudmän har fattats på grundval av sjukvårdspolitiska överväganden. Forskning och utbildning för hälso- och sjukvård är ett gemensamt intresse för staten och sjukvårdshuvudmännen. Dessa intressen har uppmärksamats vid överföringarna. Jag har därför utgått från att dessa överföringar inte kommer att skada utbildningen och forskningen.

Anf. 4 GUNNAR BIÖRCK i Värmdö (m):

Herr talman! Utbildningsministern är ju, som vi alla vet, en troende kristen, och han uttrycker då och då fromma förhoppningar. Jag är inte lika optimistisk som han ger sken av i formuleringen av sitt svar. Samtidigt som

Torsdagen den
18 februari 1982

*Om en professur
i rehabiliterings-
medicin*

jag vill tacka så mycket för svaret skulle jag vilja ha svar på frågan, om förlängningen av det befintliga avtalet är en regeringsfråga eller en riksdagsfråga. Jag har inte kunnat bli på det klara med det.

Utbildningsministern säger i svaret att han inte avser att framlägga – och det framgår i budgetpropositionen – förslag om några nya professurer i kliniska ämnen. Jag tycker att professurerna i kliniska ämnen därigenom har ställts i något slags pariasklass i årets budgetbehandling, vilket jag finner ganska anmärkningsvärt.

Utbildningsministern säger samtidigt att det förhållandet att staten vill kunna bedöma de totala kostnaderna naturligtvis inte innebär att staten har avhänt sig rätten att inrätta tjänster som professor i kliniskt ämne. Men det är väl ändå så att om vederbörande landsting inte skulle vilja inrätta en överläkartsjänst i det ifrågavarande ämnet, så har staten med de här avtalen avhänt sig rätten att inrätta sådana tjänster, när nu staten har övergivit sina egna hittillsvarande undervisningssjukhus, vilket är något som jag mycket beklagar.

Mitt praeterea censeo i den här frågan – och i andra frågor – är att staten måste skärpa sig och väsentligt kraftfullare än hittills hävda det som i regeringsformen kallas för det allmännas intressen gentemot olika, om än så mäktiga, intressenter. Jag får vädja till utbildningsministern att med all den kraft som han besitter se till att det rör sig i den riktningen.

Överläggningen var härmed avslutad.

4 § Svar på fråga 1981/82:241 om en professur i rehabiliteringsmedicin

Anf. 5 Utbildningsministern JAN-ERIK WIKSTRÖM:

Herr talman! Karin Israelsson har frågat mig om jag nu är beredd att påskynda beslutet om den professur i rehabiliteringsmedicin som äskats av universitets- och högskoleämbetet (UHÄ) men som ej tillstyrkts av regeringen i årets budgetproposition.

UHÄ har bl. a. mot bakgrund av den föreslagna utbyggnaden av sjukgymnastutbildningen i Norrbotten förordat en utökning av forskningsresurserna för medicinsk rehabilitering inom Umeå högskoleregion genom att en tjänst som professor i medicinsk rehabilitering, särskilt fysikalisk medicin, inrättas den 1 juli 1982.

Enligt min mening bör ett ställningstagande till en utveckling av forskningen om rehabilitering i Umeå högskoleregion göras med hänsyn tagen till utbyggnaden av utbildningen inom området.

I årets budgetproposition har jag förordat att rehabiliteringslinjen skall inrättas i Luleå–Boden fr. o. m. budgetåret 1983/84.

Ett slutligt ställningstagande till utformningen av sjukgymnastutbildningen i Norrbotten bör föregå beslut om inrättande av professuren. Jag räknar

med att i samband med nästa års budgetproposition återkomma till dessa frågor.

Anf. 6 KARIN ISRAELSSON (c):

Herr talman! Jag vill tacka statsrådet för svaret på min fråga.

Bakgrunden till min frågeställning är det förhållande som jag här vill redovisa.

År 1978 inrättades vid medicinska fakulteten i Umeå en extra tjänst som professor inom ämnet fysikalisk medicin. Västerbottens läns landsting åtog sig därvid att svara för vissa kostnader för denna tjänst. Huvudman för tjänsten har Umeå universitet varit. Landstingets kostnadsansvar skulle enligt beslutet i landstinget avse en treårsperiod, alltså fram till den 31 december 1981. I början av 1981 framkom så uppgifter som talade för att professuren skulle inrättas den 1 juli 1982, varvid landstinget beslutade att förlänga sitt ekonomiska åtagande att omfatta även första halvåret 1982.

Av budgetförslaget för 1982/83 från utbildningsdepartementet framgår det att man ej i dag kan bestämma den framtida utformningen av professuren. Frågan om sjukgymnastutbildningen, som skall förläggas till Norrbotten, skall utredas innan beslut kan fattas.

I dag fungerar redan denna professur, och det är av stort intresse för huvudmannen och landstinget att snabbt få ett besked inför den planering som är nödvändig efter halvårsskiftet i år. Det vore olyckligt om det redan i dag fungerande arbetet ej kunde fortsätta.

Ett samarbete med forskningsinsatser inom en sjukgymnastutbildning som är förlagd till Norrbotten är självfallet möjligt att genomföra. Det är dock viktigt att basen för det arbetet förläggs i anknytning till medicinsk rehabilitering, som innehåller även arbetsterapeututbildning. Den helhetsyn på människan som finns inom rehabiliteringen är viktig att behålla, och kontakten med andra grenar som hänger samman med rehabilitering av en handikappad människa är en förutsättning för ett gott resultat. Man löser inte dessa problem tekniskt, utan här kompletterar sjukgymnast- och arbetsterapiutbildningarna varandra.

Jag menar att Umeå har de nödvändiga grundförutsättningarna för att framgångsrikt bedriva medicinsk rehabiliteringsforskning. För de aktuella yrkesgrupperna är det även väsentligt att anknytning till forskningen finns i utbildningen, bl. a. av det skälet att de i framtiden kan ta över utbildningen inom sina yrken. Det är dock inget som hindrar att vissa delar av forskningen förläggs till Norrbotten – Luleå eller Boden. Ett besked så snart som möjligt är välkommet, så att man kan planera inom Västerbottens läns landsting.

Det är beklagligt att statsrådets besked i dag inte har kunnat klarlägga framtidssituationen när det gäller denna professur, som redan fungerar och som det finns ett så stort behov av.

Överläggningen var härmed avslutad.

Nr 83

Torsdagen den
18 februari 1982

*Om en professur
i rehabiliterings-
medicin*

*Om väderleksrap-
porteringen i radio
och TV*

5 § Svar på fråga 1981/82:259 om väderleksrapporteringen i radio och TV

Anf. 7 Utbildningsministern JAN-ERIK WIKSTRÖM:

Herr talman! Christer Nilsson har frågat mig om jag är beredd att medverka till att väderleksrapporteringen i radio och TV även i fortsättningen sker från Norrköping.

I sin fråga hävdar Christer Nilsson att rapportering från Stockholm skulle minska effekterna av utlokaliseringarna på 1970-talet och att det vore kvalitetsmässigt olyckligt eftersom det bästa underlaget finns i Norrköping.

Detta är inte en fråga som regeringen avgör, men jag vill ändå lämna några sakupplysningar. Efter vad jag erfarit finns det hos Sveriges Riksradio eller Sveriges Television inga planer på att ersätta underlaget från SMHI med något annat för väderreportering i radio och TV. Vad man inom Sveriges Television diskuterat är att det kan vara rationellt att låta läsa upp väderleksrapporten från studio i Stockholm i stället för Norrköpingsstudion. Åtgärder av detta slag ingår som ett led i programbolagens rationaliseringsarbete och är därmed en fråga för de olika bolagen att ta ställning till.

Anf. 8 CHRISTER NILSSON (s):

Herr talman! Jag ber att få tacka utbildningsminister Wikström för svaret.

SMHI flyttades från Stockholm till Norrköping i mitten av 1970-talet, och då började man också sända väderleksrapporterna i radio och TV från Norrköping.

Nu har Sveriges Television planer på att flytta tillbaka väderleksrapporteringen till Stockholm, trots att väderinformationen från Norrköping fungerar bra och trots att SMHI:s ledning framhållit att verksamheten bör bli kvar i Norrköping.

Flyttar man väderleksrapporterna från Norrköping minskar man effekterna av utlokaliseringarna på 1970-talet. Dessutom kommer väderleksrapporteringen att bli kvalitetsmässigt sämre, eftersom det bästa underlaget finns hos SMHI i Norrköping. Nu kan den meteorolog som redovisar vädret i TV studera väderlekssituationen omedelbart före sändningen. Den möjligheten kommer inte att finnas i Stockholm.

Vill man utveckla och förbättra väderinformationen i TV bör sändningarna ske från Norrköping, där SMHI finns.

Sveriges Television har inte – såvitt jag känner till – presenterat några kalkyler, som talar för att väderleksrapporteringen bör flyttas tillbaka till Stockholm. Man kan se flyttningsplanerna som uttryck för en centralistisk klåfingrighet, som styrelsen för Sveriges Television bör sätta stopp för.

Det är också anmärkningsvärt att man aktualiserar en flyttning av väderreporterna till Stockholm vid en tidpunkt när TV-företaget försöker flytta folk från Stockholm till distrikten.

Herr talman! Östra TV-distriktet har en expanderande verksamhet och

goda tekniska resurser. TV-huset och SMHI är grannar. Några sändnings-tekniska skäl för flyttningen finns inte.

Överläggningen var härmed avslutad.

Nr 83

Torsdagen den
18 februari 1982

*Om värderingen
av djurbesättning
vid inkomsttaxe-
ringen*

6 § Svar på fråga 1981/82:256 om värderingen av djurbesättning vid inkomsttaxeringen

Anf. 9 Ekonomi- och budgetministern ROLF WIRTÉN:

Herr talman! Karl Leuchovius har – mot bakgrund av riksskatteverkets föreskrifter om beräkning av produktionskostnader för djur på jordbruksfastighet – frågat om jag vill medverka till att de beslutade reglerna får den av riksdagen avsedda tolkningen. Karl Leuchovius synes mena att riksskatteverket i strid mot riksdagens beslut föreskrivit att de fastställda värdena skall avse hela djurbesättningen och inte bara omsättningsdjuren.

Inkomst av jordbruksfastighet beräknas enligt bokföringsmässiga grunder. Vid inkomstberäkningen görs numera ingen skillnad mellan stamdjur och omsättningsdjur. De av riksskatteverket fastställda värdena på djur – värden som fr. o. m. 1981 års taxering baseras på genomsnittlig produktionskostnad – avser således fullt korrekt samtliga djur i en djurbesättning. Det föreligger alltså ingen motsättning mellan riksskatteverkets värden och riksdagens beslut. Det kan tilläggas att riksskatteverket vid värderingen tar hänsyn till att djuren kan ha fötts upp under en längre period.

I fullständighetens intresse bör nämnas att gränsdragningen mellan stamdjur och omsättningsdjur fortfarande kan vara av betydelse i en speciell situation. Det gäller jordbrukare som först vid 1980 års taxering gick över från kontantprincipen till bokföringsmässig redovisning. Dessa får vid 1982 års taxering värdera omsättningsdjuren – men inte stamdjuren – till endast 30 % av riksskatteverkets genomsnittsvärden. Att omsättningsdjuren under en övergångsperiod får tas upp till lägre belopp än stamdjur hänger samman med att en jordbrukare inte tillgodoräknas något ingångsvärde på omsättningsdjur vid övergången till bokföringsmässig redovisning.

Anf. 10 KARL LEUCHIOVIUS (m):

Herr talman! Jag ber att få tacka budgetminister Wirtén för svaret på min fråga. Tyvärr är situationen inte mycket klarare nu än den var innan, och jag har kanske den funderingen att varken riksskatteverket eller budgetministern egentligen förstår vad det gäller.

Det som ligger till grund för riksdagsbeslutet, som togs våren 1979, är skatteutskottets betänkande om ändrad företagsbeskattning. Där behandlades bl. a. två motioner, med mig som första namn, om befrielse från den beskattning av värdestegring för stamdjur som gällt tidigare. Det handlar inte bara om nötkreatur utan också om husdjur, och t. o. m. renarna är med i det här sammanhanget.

Det är inte fråga om någon lagerbeskattning, utan det är den ökning av

Torsdagen den
18 februari 1982

*Om värderingen
av djurbesättning
vid inkomsttaxe-
ringen*

djurvärdena som hör samman med inflationen som beskattas.

När frågan behandlades i skatteutskottet skrev utskottet en särskild mening som skulle klarlägga förhållandena. Den meningen lyder: "Genom att värdena skall baseras på en genomsnittlig produktionskostnad för djuren kommer någon successiv beskattning av värdestegringen – utöver vad som motiveras av omsättningen – i en djurbesättning inte att ske."

Det har jag tolkat så att produktionskostnaden för djuren är uppfödningsskostnaden och ingenting annat. Man föder inte upp ett djur mer än en gång, och den produktionskostnad som gäller för de två första åren – det är ett visst värde som beskattas i det sammanhanget – skall naturligtvis tas upp när det gäller omsättningsdjuren. Med omsättningsdjur menas i detta fall djur som ersätter de sålda djuren och ingenting annat. Den nya produktionskostnaden skall gälla dem och inte hela beskattningen.

Skatteutskottet skrev den här meningen för att det inte skulle bli några misstolkningar – det är de djur som sätts in i besättningen för att ersätta de äldre djuren som produktionskostnaden skall avse, och produktionskostnaden är detsamma som uppfödningsskostnaden.

Det är rätt egendomligt att riksskatteverket kommit fram till sin slutsats.

Det var faktiskt två motioner, där jag tillhörde undertecknarna, som behandlades i riksdagen – en motion som hade framställts under allmänna motionstiden och en som lades fram i samband med behandlingen av företagsskatteberedningens slutbetänkande. I båda dessa motioner krävdes befrielse från inflationsbeskattning i detta fall, och i betänkandet från skatteutskottet säger man att motionerna i stort sett är tillgodosedda.

Jag är besviken på svaret.

Anf. 11 Ekonomi- och budgetministern ROLF WIRTÉN:

Herr talman! Karl Leuchovius har gjort sin tolkning av utskottsbetänkandet, och vi har i likhet med riksskatteverket haft den uppfattning om beslutet som framgår av svaret.

Jag har för dagen egentligen inte något att tillägga, herr talman. Jag vill bara redovisa ett exempel på djurvärden under ett antal år, nämligen för en mjölkko. Produktionskostnaderna uppgick år 1979 till 4 300 kronor, år 1980 till 4 300 kronor, år 1981 till 2 800 kronor och uppgår år 1982 till 3 300 kronor. Jag tycker att en sådan sifferserie visar rimligheten i det av riksskatteverket fattade beslutet och hur detta skall tolkas.

För dagen har jag alltså inget mer att tillägga.

Anf. 12 KARL LEUCHOVIUS (m):

Herr talman! Jag beklagar budgetministerns tolkning. Den måste med tanke på det beslut som skatteutskottet har fattat vara felaktig. I skatteutskottets skrivning framhålls att värdena skall baseras på en genomsnittlig produktionskostnad. Det är då fråga om en genomsnittlig uppfödningsskostnad, grundad på uppgifter från olika gårdar. Någon successiv beskattning av värdestegringen utöver vad som motiveras av omsättningen i djurbesättning-

en har man inte tänkt sig. Omsättningen består ju av nyinsatta och inköpta djur, och de skall åsättas den produktionskostnad som gäller för respektive år. Men man kan inte behålla samma uppfödningsskostnad för t. ex. en ko, sedan denna väl är uppfödd, under hela dess livstid på kanske 15–20 år. Övriga kostnader är utgifter för mjölkproduktionen, och de hör inte dit. Någon värdestegring utöver produktionskostnaderna skall enligt skatteutskottets betänkande inte förekomma i detta fall.

Överläggningen var härmed avslutad.

Nr 83

Torsdagen den
18 februari 1982

*Om slopande av
betygen i lärar-
skicklighet inom
lärarutbildningen*

7 § Svar på frågorna 1981/82:244 och 252 om slopande av betygen i lärarskicklighet inom lärarutbildningen

Anf. 13 Statsrådet ULLA TILLANDER:

Herr talman! Med anledning av en skrivelse från universitets- och högskoleämbetet (UHÄ) till universitet och högskolor med lärarutbildning om betyg i lärarutbildning har Margot Wallström frågat mig om jag vill medverka till att myndigheter under utbildningsdepartementet bättre iakttar riksdagens enhälliga beslut. Ylva Annerstedt har frågat mig vilka åtgärder jag avser att vidtaga för att riksdagens beslut skall efterlevas. Jag besvarar de båda frågorna i ett sammanhang.

Bakgrunden är den att i propositionen 1980/81:107 om den statliga skoladministrationen m. m. anförde föredraganden, dåvarande statsrådet Mogård, att betyg i lärarskicklighet borde kunna tas bort. Sådana betyg borde, enligt föredraganden, ges sista gången höstterminen 1981. Utbildningsutskottet kunde i sitt betänkande 1980/81:38 inte ansluta sig till föredragandens förslag om att avskaffa betyget i lärarskicklighet. Utskottet framhöll att man i lärarutbildningen måste kunna ge uttryck för en studerandes olämplighet för läraryrket. Detta borde, enligt utskottet, ske med betyget "icke godkänd" i lärarskicklighet. I övrigt borde endast betyget "godkänd" förekomma i lärarskicklighet. Utskottet uttalade sig inte om tidpunkten för förändringen. Riksdagen beslöt i enlighet med utskottets förslag (rskr 1980/81:395).

Regeringen har vid tillfällen som dessa två alternativa vägar att verkställa riksdagens beslut. Den ena är att meddela föreskrifter i en förordning. Den andra vägen är att i ett särskilt beslut meddela vederbörande myndighet vad riksdagen beslutat. I detta ärende valde regeringen att med ett särskilt beslut meddela UHÄ vad riksdagen beslutat.

I en skrivelse från UHÄ till universitet och högskolor med lärarutbildning anför ämbetet att det inte bedömt det möjligt att tillämpa nya betygsättningsbestämmelser redan fr. o. m. vårterminen 1982 och att ämbetet därför beslutat att förändrade bestämmelser skall gälla först från den 1 juli 1982.

UHÄ har alltså tolkat riksdagens beslut så, att ett genomförande av beslutet skulle vara möjligt först vid denna senare tidpunkt. I den situation

Torsdagen den
18 februari 1982

*Om slopande av
betygen i lärar-
skicklighet inom
lärarutbildningen*

som nu har uppkommit anser jag det lämpligt att de förutsättningar för utbildningen som genom UHÄ:s beslut kommit att gälla vid vårterminens början också får gälla för utbildningen under hela vårterminen. Jag anser inte att någon åtgärd från regeringens sida nu bör komma i fråga. Någon ytterligare försening är enligt min mening utesluten, och jag har inhämtat att UHÄ avser att utfärda bestämmelser så att endast betygen godkänd/icke godkänd kan ges i lärarskicklighet från den 1 juli 1982.

Anf. 14 MARGOT WALLSTRÖM (s):

Herr talman! Tack för svaret, även om det känns fel att debatten kommer först nu när det är för sent att ändra på saken, såvitt jag kan förstå.

Jag kan inte låta bli att vara en aning ironisk och börja med att berömma regeringen eller rättare sagt de borgerliga regeringarna för ett konsekvent handlande i den här betygsfrågan. Dess värre ligger det konsekventa i förhållandet av frågan under de senaste åren, och dess värre drabbar det lärare och elever i lärarutbildningen.

UHÄ:s skrivelse till universitet och lärarhögskolor kan väl inte tolkas på mer än två sätt: Antingen gav regeringen riksdagen falska förespeglningar om möjligheten att avskaffa de graderade betygen i lärarskicklighet redan fr. o. m. våren 1982, eller också gör UHÄ fel som skjuter upp ett enhälligt riksdagsbeslut.

Av konstitutionella skäl får man inte kritisera en enskild myndighet i en sådan här fråga, har jag fått veta, och det finns egentligen inte sakskalet för att göra det heller. Ansvaret är regeringens, och därför vill jag fråga Ulla Tillander: Varför tog det så lång tid, ca fem månader, för regeringen att meddela ett regeringsbeslut till berörd myndighet, UHÄ?

Till sist: Ulla Tillander känner lika väl som jag till hanteringen av frågan om graderade betyg i lärarutbildningen. Hon känner också till den starka opinion som finns på lärarhögskolorna. Skall vi uppfatta sista meningen i svaret som ett slags tröst till alla dem som börjat tröttna på uppskjutna beslut och vilkas fantasi inte räcker för att föreställa sig vad som kan hända nästa gång beslutet skall verkställas?

Anf. 15 YLVA ANNERSTEDT (fp):

Herr talman! Jag får tacka skolministern för svaret, även om det är ett svar som gör ett stort antal lärarkandidater och lärarutbildare besvikna.

De graderade betygen i lärarskicklighet har ju debatterats länge och har av många ansetts utgöra ett hinder för ett förtroendefullt samarbete mellan metodiklektor och kandidat.

UHÄ:s agerande ger onekligen intryck av att man vill förhålla förändringen så länge som möjligt. Frågan kan ju inte vara ny för UHÄ. Redan LUT fick ett särskilt uppdrag att se över den. Detta uppdrag redovisades för regeringen, som överlämnade materialet till UHÄ för övervägande 1978. Konsekvenserna av en förändring bör alltså inte vara okända för UHÄ, såvida man inte helt har struntat i regeringens propå.

En mycket märklig argumentation förekommer också i UHÄ:s skrivelse.

Man säger att bestämmelser för betygsättning och bestämmelser för meritvärdering för lärartjänst är beroende av varandra. Regeringen har den 25 juni 1981 uppdragit åt SÖ att utarbeta ett nytt meritvärderingssystem för lärartjänsttillsättning. Meritvärderingsbestämmelserna bör också vara kända när förändringen genomförs.

Det måste ju vara tvärtom. Förändringen av betygssystemet måste först göras, och därefter kan meritvärderingsbestämmelserna utarbetas. Detta är alltså inget argument för att förhala borttagandet av de graderade betygen i lärarskicklighet.

UHÄ säger dessutom att de nya bestämmelserna måste avse såväl betyg i de olika ämnena som ingår i utbildningarna som betyg i lärarskicklighet. Detta är ju inte heller nödvändigt. Det går utmärkt att frikoppla bestämmelserna om betyg i lärarskicklighet, om man är intresserad av att få en snabb förändring till stånd.

Skolministern avslutar sitt svar med att bl. a. säga: "I den situation som nu har uppkommit anser jag det lämpligt att de förutsättningar för utbildningen som genom UHÄ:s beslut kommit att gälla vid vårterminens början också får gälla för utbildningen under hela vårterminen. Jag anser inte att någon åtgärd från regeringens sida nu bör komma i fråga."

Mot bakgrund av detta vill jag ställa följande fråga: Har statsrådet någon annan uppfattning än riksdagen i fråga om betygen i lärarskicklighet?

Anf. 16 Statsrådet ULLA TILLANDER:

Herr talman! Jag gav egentligen ett enligt min mening uttömmande svar i mitt första anförande. Men jag kan tillägga att jag inte anser att det i och för sig är en katastrof att det gamla betygssystemet gäller för sista gången vid utgången av den pågående vårterminen.

Man kan kanske lätt, utifrån sett, förledas att tro att frågan är enklare än den egentligen är – att genomförandet av en förändring av betyg i undervisningsskicklighet är något som klaras av över en natt. Men detta är en fråga av juridisk art, och förändringen är inte så liten. Det förstår man om man tänker på alla de människor på lärarhögskolorna – både elever och lärare – som på något sätt är berörda av den.

Som bekant mal statens kvarnar långsamt. Det kan man beklaga, och jag gör det faktiskt i det här fallet. Men en tröst är å andra sidan att den, såsom vi uppfattar det, långsamma processen samtidigt är noggrann – och man kan faktiskt skynda även om man skyndar långsamt.

Anf. 17 MARGOT WALLSTRÖM (s):

Herr talman! Det jag undrade över var om det skall behöva ta fem månader att meddela ett regeringsbeslut till UHÄ.

Det är ingen katastrof, säger skolministern. Man skall tänka på alla som är berörda – om man gjorde det skulle man inte nonchalera det arbete och den planering som faktiskt görs ute på lärarhögskolorna. Det är ju också lärare och elever i lärarutbildningen som har reagerat mot att man gör på det här sättet, att man förespeglar en viss ordning och sedan händer ingenting.

Torsdagen den
18 februari 1982

*Om slopande av
betygen i lärar-
skicklighet inom
lärarutbildningen*

Därför hoppas jag att jag kan få svar på frågan: Skall det behöva ta fem månader att meddela ett regeringsbeslut till UHÄ?

Anf. 18 YLVA ANNERSTEDT (fp):

Herr talman! Skolministern sade att man måste tänka på alla de berörda. Det är just dessa som föranleder den här frågan – alla de berörda kandidater och lärare som nu är besvikna på grund av förhållningen av genomförandet av beslutet. Jag tycker att man på ett bättre sätt hade visat att man tänker på dem som berörs, om UHÄ hade genomfört det nya systemet snabbt.

Anf. 19 Statsrådet ULLA TILLANDER:

Herr talman! Jag kan hålla med om att den här frågan inte på något sätt är ny. Redan den 18 maj 1978 fick ju UHÄ uppdraget att vidta de åtgärder som ankommer på ämbetet – för att citera vad som stod i direktiven.

Regeringens proposition våren 1981 och riksdagens beslut med anledning därav var naturligtvis också kända för UHÄ – även om UHÄ inte hade fått ett formellt beslut från regeringen.

Jag utgår naturligtvis från att ämbetsverken i sin planering lägger upp arbetet med utgångspunkt i kända fakta. I det här fallet var fakta att regeringen i sin proposition hade föreslagit att en ändring av betygssystemet skulle ske vid en viss angiven tidpunkt. Som jag sade tidigare beklagar jag att verkställigheten av beslutet har fördröjts. Margot Wallström sade att många är otåliga över att genomförandet har dröjt, men otåligheten har trots allt ett starkt samband med om man är oviss om utgången av något – och om man ser slutet på det som man upplever som eländigt, torde det ändå gjuta olja på otålighetens böljor. Man får ge sig till tåls – och det är f. ö. en egenskap som man ofta har nytta av i sin fortsatta gärning som lärare.

Anf. 20 MARGOT WALLSTRÖM (s):

Herr talman! Skolministerns senaste replik förstod jag inte mycket av, måste jag säga. Men jag förstod ändå att skolministern var litet ledsen över att beslutet har fördröjts. Det kanske kan vara en tröst för tigerhjärtan ute på lärarhögskolorna.

Det kan då kanske vara på sin plats att trösta skolministern med att man där vid det här laget är rätt härdad. Man har ju fått vänta sedan 1978, och egentligen längre ändå, på att de gradcrade betygen äntligen skall försvinna.

Anf. 21 Statsrådet ULLA TILLANDER:

Herr talman! Jag har gjort en välvillig tolkning av vad som har skett. Det är att tyda allt till det bästa, och det skall man ju. Jag utgår ifrån att ingen av oss här vill antyda att beslutet medvetet fördröjts.

Anf. 22 MARGOT WALLSTRÖM (s):

Herr talman! Å andra sidan har skolministern inte svarat på min fråga varför det tog ca fem månader att få fram det här beslutet till UHÄ.

Överläggningen var härmed avslutad.

8 § Svar på fråga 1981/82:248 om försöksverksamhet med maskinförarutbildning vid skogsbruksskolan

Anf. 23 Statsrådet ULLA TILLANDER:

Herr talman! Iris Mårtensson har frågat mig om jag nu är beredd att klargöra vilka särskilda bestämmelser om maskinförarutbildning som regeringen med hänsyn till kostnaderna m. m. skall meddela för att skapa klarhet om villkoren för att hösten 1982 starta försöksverksamhet med sådan utbildning.

Som jag anfört i årets budgetproposition bör maskinförarutbildning fr. o. m. budgetåret 1982/83 få anordnas i form av ettårig högre specialkurs med inriktning på främst maskinlära och körning med allmänt förekommande anläggningsmaskiner. Kursen bör bygga på utbildning inom områdena jordbruk, trädgård, skogsbruk eller bygg- och anläggning med inriktning på gatu-, väg- och anläggningsarbeten. Utbildningen bör få anordnas i viss begränsad omfattning och inom de ramar för gymnasieskolans dimensionering som regeringen beslutar. I syfte att i största möjliga utsträckning nedbringa kostnaderna för maskinförarutbildningen bör denna bedrivas i samverkan med företag och arbetsmarknadsutbildningen.

Det bör ankomma på skolöverstyrelsen (SÖ) att besluta om lokaliseringen av utbildningen samt att, som för andra specialkurser, fastställa tim- och kursplaner.

Jag förutsätter att SÖ inför beslut om lokalisering av maskinförarutbildning prövar olika alternativ för att se var de bästa förutsättningarna finns för att anordna en sådan utbildning.

Vid en sådan prövning har SÖ, som i detta fall där investeringskostnaderna för bl. a. utrustning är höga, att särskilt beakta de möjligheter till samplanering och sambruk mellan olika utbildningsanordnare och företag som kan finnas på aktuella orter.

Jag vill i detta sammanhang också erinra om att jag i årets budgetproposition har föreslagit ett särskilt bidrag till första uppsättningen stadigvarande undervisningsmateriel under de närmaste åren för att stimulera en utökning av utbildningskapaciteten på yrkesinriktade utbildningar. Sådana utbildningar kräver oftast dyra investeringar i utrustning. Kommunernas benägenhet att öka kapaciteten på sådana utbildningar bör därför övergångsvis stimuleras genom ett sådant särskilt bidrag till utrustning. Detta bidrag bör kunna utgå med upp till 100 % av bidragsunderlaget, dvs. normalkostnaden, på vissa yrkesinriktade studievägar.

Inom regeringskansliet bereds f. n. hur ett sådant bidrag tekniskt skall

Nr 83

Torsdagen den
18 februari 1982

Om försöksverksamhet med maskinförarutbildning vid skogsbruksskolan

Torsdagen den
18 februari 1982

*Om försöksverk-
samhet med ma-
skinförarutbild-
ning vid skogs-
bruksskolan*

utformas. I detta sammanhang kommer bidraget till maskinförarutbildning-
en särskilt att beaktas.

Anf. 24 IRIS MÅRTENSSON (s):

Herr talman! Jag tackar skolministern för svaret.

Redan den 6 december 1978 beslöt riksdagen om en begränsad försöks-
verksamhet med maskinförarutbildning. Gävleborgs läns landsting och min
egen hemkommun Ljusdal har visat stort intresse för denna. I en gemensam
skrivelse redan 1975 till skolöverstyrelsen föreslog de Ljusdal som lokalise-
ringsort. Anledningen var dels tillgången på övningsobjekt, dels den
befintliga skogsbruksskolan med god maskinell utrustning och integration
med det allmänna gymnasiet.

Intresset för att denna utbildning skall komma i gång är stort. Givetvis är vi
nu intresserade av vad de särskilda bestämmelser som nämns i propositionen
kommer att innehålla. Den stora frågan för oss är om de särskilda
bestämmelserna om maskinförarutbildning kommer att vara sådana att vi har
råd att ta emot utbildningen, om vi nu skulle få ett erbjudande om att få den i
Gävleborgs län.

Skolministern förordar ett särskilt bidrag till den första uppsättningen
stadigvarande undervisningsmateriel. Jag vet att det för denna utbildning
krävs dyrbar utrustning, men jag skulle vilja få en precisering av vad
skolministern i detta fall menar med stadigvarande undervisningsmateriel.

Anf. 25 Statsrådet ULLA TILLANDER:

Herr talman! Jag vill återigen påpeka för Iris Mårtensson att frågan om
maskinförarutbildning har tagits upp i årets budgetproposition. För att
verkligen utnyttja de resurser som finns tror jag det är nödvändigt att
samarbeta med företag inom berörda branscher. Man måste också noggrant
pröva var de bästa förutsättningarna finns för en lokalisering av denna typ av
utbildning.

Som svar på Iris Mårtenssons senaste fråga kan jag nämna att jag i årets
budgetproposition har föreslagit dels att ett statligt stöd skall utgå till
kommunerna för kostnader för förnyelse av undervisningsmateriel, dels att
ett särskilt bidrag till första uppsättningen stadigvarande undervisningsmate-
riel bör utgå under de närmaste åren för att stimulera en utökning av
utbildningskapaciteten på yrkesinriktade utbildningar. Sådana kräver oftast
mycket dyrbara investeringar i utrustning. Kommunernas vilja att öka
kapaciteten på sådana utbildningar måste därför övergångsvis stimuleras
genom ett särskilt bidrag just för den första uppsättningen undervisnings-
materiel. Jag har föreslagit att det särskilda bidraget bör kunna utgå med upp
till 100 % av normalkostnaden för utrustningen på studievägar inom
teknisk-industriell sektor och teknisk-naturvetenskaplig sektor. Kostnader-
na härför har jag beräknat till omkring 80 milj. kr.

Om riksdagen bifaller förslaget i budgetpropositionen, kommer jag att
föreslå regeringen att utfärda bestämmelser om detta särskilda bidrag till
utrustning som medger ett förhöjt bidrag till vissa studievägar inom

teknisk-industriell sektor. En fordonsteknisk linje med närliggande specialkurser, som kräver dyrbar utrustning, kommer därvid särskilt att uppmärksammas. Ett exempel på en sådan studieväg är just kurs för maskinförare.

Anf. 26 IRIS MÅRTENSSON (s):

Herr talman! Jag ber att få tacka för kompletteringarna.

Många inom både arbetstagar- och arbetsgivarorganisationerna väntar på att denna utbildning skall komma i gång. Det kan inte heller vara försvarbart att en utbildning, som många väntar på och som riksdagen har beställt, inte skall komma i gång därför att den är kostsam. Jag vet att den utrustning som krävs är mycket dyrbar, och jag håller med skolministern om att man bör kunna utnyttja de företag som finns på ort och ställe. Eftersom vi har skogshögskolan i Ljusdal och en rätt god maskinpark, anser jag att man borde kunna utnyttja den så mycket som behövs i denna utbildning.

Det är ändå snart fem år sedan riksdagen fattade detta beslut. Jag anser att det vore väldigt bra om vi någon gång kunde komma i gång. Ungdomarna väntar på denna utbildning och tycker att den är mycket attraktiv. Jag hoppas därför att det nu verkligen händer någonting. Utbildningen är, såsom tidigare sagts, dyrbar, och det är då angeläget att kunna utnyttja den maskinpark som finns vid skogsbruksskolan i Ljusdal.

Anf. 27 Statsrådet ULLA TILLANDER:

Herr talman! Det är inte regering och riksdag som skall bestämma om var den ena eller andra utbildningen skall förläggas. Men vi försöker skapa förutsättningarna för olika slags utbildning. Såsom Iris Mårtensson säger finns det säkert ett behov. Men vilka platser man slutligen stannar för är det naturligtvis ännu för tidigt att uttala sig om. Ljusdal torde tillhöra de platser som i och för sig kan komma i fråga.

I övrigt delar jag Iris Mårtenssons intresse för utlokalisering av sådan här yrkesinriktad utbildning. Det är viktigt att utbildningen är anpassad till de behov som föreligger på olika orter eller i olika trakter.

Jag vill till slut bara understryka att det är just sådana här frågor som vi arbetar med i den proposition om flexibel skolplanering som kommer att läggas fram i mars månad.

Anf. 28 IRIS MÅRTENSSON (s):

Herr talman! Också jag känner till att riksdagen inte har med lokaliseringen av en sådan här utbildning att göra. Men jag vill ändå poängtera just den möjlighet som finns när man, som här är fallet, har en skogsbruksskola med fin maskinell utrustning i anslutning till gymnasieskolan. Vi hoppas fortfarande. Naturligtvis är vi väldigt intresserade av att få de ekonomiska förutsättningarna för att ta emot utbildningen.

Torsdagen den
18 februari 1982

*Om försöksverk-
samhet med ma-
skinförarutbild-
ning vid skogs-
bruksskolan*

Anf. 29 Statsrådet ULLA TILLANDER:

Herr talman! Jag vill till slut påminna om att det – som Iris Mårtensson säkert känner till – är kommunen som skall ta initiativet, om den vill ha denna typ av utbildning.

Anf. 30 IRIS MÅRTENSSON (s):

Herr talman! Jag började mitt inledningsanförande med att tala om att både Gävleborgs läns landsting och Ljusdals kommun redan 1975 skrev till skolöverstyrelsen och föreslog att Ljusdal skulle bli kommande lokaliseringsort. Vi har verkligen varit aktiva i denna fråga både från Gävleborgs läns landsting och från Ljusdals kommun. Hoppet har vi fortfarande kvar.

Överläggningen var härmed avslutad.

9 § Föredrogs och hänvisades

Motionerna

1981/82:2166 och 2167 till socialutskottet

1981/82:2168–2170 till trafikutskottet

10 § Anmälades och bordlades

Motionerna

1981/82:2171 av *Gösta Bohman m. fl.*

1981/82:2172 av *Nils-Olof Grönhagen m. fl.*

1981/82:2173 av *Göthe Knutson och Gullan Lindblad*

1981/82:2174 av *Bo Lundgren och Wiggo Komstedt*

1981/82:2175 av *Bernt Nilsson*

1981/82:2176 av *Birger Rosqvist och Arne Andersson* i Gamleby

1981/82:2177 av *Rolf Sellgren och Eric Rejdnell*

1981/82:2178 av *Bertil Zachrisson m. fl.*

Vissa luftfartspolitiska frågor (prop. 1981/82:98)

1981/82:2179 av *Lars Werner m. fl.*

Riksdagens revisorers förslag angående den ekonomiska uppgörelsen i samband med bildandet av Svenskt Stål AB (förs. 1981/82:8)

11 § Meddelande om interpellation

Nr 83

Torsdagen den
18 februari 1982

Meddelades att följande interpellation framställdes

den 18 februari

*Meddelande om
interpellation*

1981/82:147 av Bertil Zachrisson (s) till kommunikationsministern om krisen inom sjöfartsnäringen:

Den svenska handelsflottan har mer än halverats sedan 1975. Tonnaget har minskat från 13 miljoner dwt till 5,5 miljoner dwt och antalet ombordanställda från 23 500 till 11 000. Risken är uppenbar att den svenskflaggade storsjöfarten helt försvinner om inte kraftfulla åtgärder vidtas.

En konkurrenskraftig svensk handelsflotta behövs av flera skäl. Handelsflottan skapar betydande exportinkomster. Försörjningsberedskapen kräver att vi har en svensk handelsflotta av viss omfattning. Enligt närsjöfartsutredningen har vi nu nått den gräns under vilken totalförsvarets behov inte längre kan tillfredsställas. Den starka minskningen av handelsflottan ger upphov till stor arbetslöshet bland svenska sjömän. Dessutom skapar en svensk handelsflotta arbetstillfällen inom varv och verkstäder. Att näringen har stor ekonomisk betydelse framgår av att sjöfartsnettot beräknas uppgå till 4,7 miljarder kronor år 1982.

För att långsiktigt säkra den svenska sjöfartens utveckling är det nödvändigt att staten, redarna och de fackliga organisationerna samverkar. Statliga insatser för att öka konkurrenskraften hos den svenska sjöfarten bör göras på grundval av mycket väl genomarbetade förslag som föreligger från parterna på sjöfartsområdet. Vi begärde i en motion vid riksmötets början att regeringen skulle inleda överläggningar med redarna och de fackliga organisationerna för att nå en sjöfartspolitisk uppgörelse. Någon vecka senare tillsatte regeringen sjöfartsverkets chef, generaldirektör Kaj Janéus, som medlare. Det var ett bra initiativ som ledde till att vi väntade oss att regeringen inför riksdagen under våren skulle kunna redovisa förslag. Redan efter ett par veckors arbete har emellertid Kaj Janéus meddelat att han anser sitt arbete avslutat. Det framgår av rapporten från hans korta verksamhet att han inte hade några som helst konkreta bidrag från regeringen att erbjuda för att nå en lösning. Under sådana förhållanden var medlingsarbetet helt meningslöst.

Om regeringen nu inte omedelbart tar nya initiativ är risken mycket stor att krisen inom sjöfartsnäringen snabbt ökar. Parterna måste ju tolka den nu uppkomna situationen som att regeringen inte är villig att medverka till åtgärder som förbättrar förhållandena för svensk sjöfart. Detta vore utomordentligt olyckligt. Det krävs, enligt min mening, en snabb lösning i samverkan mellan stat, redare och sjöfolk. Det finns en bra utgångspunkt i det förslag som de ombordanställdas organisationer har lagt inför regering och motpart. Men självfallet måste man också vara beredd att pröva andra åtgärder som parterna på sjöfartsområdet kan vara överens om för att

Torsdagen den
18 februari 1982

*Meddelande om
frågor*

förbättra kostnadsrelationerna för svensk sjöfart.

Det vore en allvarlig och kanske icke reparabel förlust för hela det svenska samhället om regeringen genom handlingsförklaring medverkar till att i det närmaste utplåna den svenska internationella sjöfarten.

Mot denna bakgrund vill jag fråga kommunikationsministern:

Varför har den av regeringen tillsatte medlaren mellan sjöfartens parter redan efter ett par veckors arbete gett upp medlingsförsöket?

Vad avser regeringen att göra för att snabbt lösa den akuta krisen på sjöfartsområdet?

12 § Meddelande om frågor

Meddelades att följande frågor framställdes

den 17 februari

1981/82:267 av *Karl-Erik Svartberg* (s) till industriministern om industrisys-selsättningen i Jonsered:

”Motorsågsmassaker à la Werthén” har Veckans Affärer satt som rubrik över en artikel som börjar så här: ”Jonsered är inte det sista träd som faller i Electrolux röjning i motorsågsskogen.”

På kort tid köpte Electrolux upp Husqvarna, Jonsered och Partner. Jonsered styckades och såldes åt olika håll. Man behöll motorsågsdivisio-nen. Partners tillverkning i Mölndal flyttades till Jonsered, dit ett antal anställda följde med. Den fusionen var klar hösten 1981. Några månader senare kommer så dråpslaget: Motorsågstillverkningen skall koncentreras till Husqvarna och verksamheten i Jonsered upphöra.

Nästa år, när Jonsered som industrisambälle fyller 150 år, kommer den industriella verksamheten att vara avvecklad. På några få år har då 1 300 arbetstillfällen reducerats till färre än 100. Detta skall ses mot bakgrund av Hans Werthéns uttalanden om att sågarna är ”en av våra bästa artiklar” och att resultatet i Electrolux Motorsågar AB är ”mycket tillfredsställande”.

Med hänvisning till det anförda vill jag fråga industriministern:

Planerar regeringen initiativ för att rädda industrisys-selsättningen i Jonsered?

1981/82:268 av *Gunnar Olsson* (s) till industriministern om lönegaranti åt anställda i Vänerskog:

Samtliga tjänstemän vid huvudkontoret i Vänerskogs Ekonomiska För-ening får av staten en lönegaranti med 6 milj. kr. Som exempel kan nämnas att förre verkställande direktören för perioden den 1 december 1981 – den 31 juli 1982 får ut 207 600 kr., som är maximibelopp. Av de sex miljonerna får en handfull topptjänstemän ut nära en fjärdedel.

Trots en vädjan från länsmyndigheterna i Värmland och från facket finns

ingen garanti för att samtliga anställda skall ges en rimlig omställningstid för att skapa förutsättningar för en acceptabel rekonstruktion av verksamheten.

Med anledning av att det finns 3 000 anställda inom Vänerskogs olika enheter vill jag fråga industriministern:

Är regeringen beredd att medverka till att *alla* anställda inom Vänerskog garanteras lön under den omställningstid som behövs för att utreda möjligheterna att rekonstruera verksamheten?

Nr 83

Torsdagen den
18 februari 1982

*Meddelande om
frågor*

13 § Kammaren åtskildes kl. 14.53.

In fidem

BENGT TÖRNELL

/Solveig Gemert